

Βουνό μου Πενταδάκτυλε

Βουνό μου Πενταδάκτυλε και Τουρκοπατημένο
απο μικρός σε γνώρισα, σε είχα γυρισμένο,
σε ήξερα παθκίαν, παθκίαν, την κάθε σου ραχούλα
τα πέρα σου, τα δώθε σου και κάθε σου βρυσούλα.
Απο μικρός σε περπάτησα και μπήκα σε παλάτια,
σαν το αγρίμι ήξερα ολα σου τα μονοπάτια,
μερόνυχτα σε έζησα, με ήλιο και με μπόρα,
στην κάψα του καλοκαιριού, στο κρύο του χειμώνα.

Στις κορυφές σου μεγάλωσα,
στα πεύκα στα πουρνάρια,
στην αγκαλιά σου αντρώθηκα
μ' αγριοκατσίκας γάλα.

Μα τώρα άλλοι σε πατούν, τα κάλλη σου χαίροντ' άλλοι
με διπλωμένα τα φτερά, την καρδιά σου ματωμένη,
τα πεύκα, τα πουρνάρια σου, κατάμαυρα και στάχτη,
την Ρήγισσα αιμόφυρτη και αλυσοδεμένη .
Ήρταν τ' αγρίμια, τα θερκά και πάλι σε κουρσέψαν,
έτσι και τώρα, σαν και πρίν, το αίμα σου ρουφάνε,
σαν αφεντάδες κάτσανε κι' όλο το βιός σου κλέψαν,
σ' έδεσαν χειροπόδαρα, μ' αλύσους που δεν σπάνε.
Μα θάρτει πάλι Άνοιξη, θάρτει δροσιά του Μάρτη,
τ' άνθη να λουλουδιάσουνε, να πρασινίση η φύση
κι' η Λευτερία με το σπαθί, στα σκλάβα εδάφη θάρτει
και ο εχθρός απ' το νησί, με την ντροπή να φύγει.

Ανδρέας Παναγίδης